

když vytýká, že otázka platnosti výhrady vlastnictví nebyla vyhrazena pořadu práva. Že by exekuční soud, stanově příslušenství nemovitosti, na niž se vede exekuce, nebyl oprávněn rozhodovati o otázce platnosti případné výhrady vlastnictví k věcem udánlivého příslušenství, nelze uznati.

Čís. 7450.

Politická strana není v oboru soukromého práva právním podmětem. Závazky, jež v zájmu politické strany podstupují fysické osoby, postihují podle všeobecných zásad soukromého práva jenom je.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, Rv I 286/27.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaném úplaty za tisk časopisu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle zjištění nižších soudů tisklo žalující družstvo pro agrární a konservativní stranu z příkazu žalovaného a ještě jednoho zakladatele strany časopis a žalovaný platil výdaje tisku. Když pak po parlamentních volbách z listopadu 1925 chtělo družstvo tisk zastaviti, dal žalovaný jménem strany výslovný příkaz, aby se časopis tiskl dále, což se stalo, ale žalovaný zdráhá se nyní zaplatiti výdaje tím vzniklé. Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 5993 sb. n. s. jednak, že politická strana není právnickou osobou — což ostatně v tomto případě není ani mezi stranami sporno — jednak, že závazky, jež v zájmu politické strany podstupují fysické osoby, postihují podle všeobecných zásad soukromého práva jenom je, protože nemohly jednati jinak, než na svůj vrub, když politická strana není právním podmětem. Tento důvod úplně stačí i pro souzený případ a netřeba se obíratí otázkou, zda by tu bylo možno použití obdoby čl. 55 a 211 obch. zák. a § 2 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. Nejde tu vůbec o případ zastoupení a o nedostatek nebo překročení zástupčí moci, třebaže žalovaný jednal »jménem« politické strany, neboť politická strana není v oboru práva soukromého právním podmětem, jehož jménem by určitá fysická osoba jednala jen jako zástupce tak, že by účinky tohoto jednání postihovaly zastoupeného (§ 1017 obč. zák.). Zdůrazňuje-li dovolatel, že si byla žalobkyně toho vědoma, že neexistuje právní podmět, jménem něhož žalovaný jednal, zapomíná, že si toho byl vědom také on a přece příkaz udělil. Když tedy obě strany věděly, že mimo ně jiný právní podmět na smlouvě súčastněný neexistuje a přece smlouvu uzavřely, nelze to vyložití jinak, než že jednaly na vlastní vrub. Odkazuje-li žalovaný žalující stranu na členy politické strany, po případě na členy výkonného výboru, jest mu odvětiti, že bude jeho věcí, jak se s ostatními členy strany vypořádá,

když jen on příkaz udělil. Podle toho, co bylo vyloženo, uzavřely strany smlouvu o dílo a jest žalovaný povinen úplatu za provedené dílo zaplatiti podle všeobecných předpisů soukromého práva, t. j. podle § 1170 obč. zák.

Čís. 7451.

Obecní zaměstnanci.

Předpisem § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., jímž byla vyslovena zásada, že od 1. ledna 1923 jest snížení příznivěji upravené služební požitky, práva a nároky obecních zaměstnanců na míru státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie, byla obec vázána počínajíc 1. lednem 1923, třebas neprovedla novou úpravu a vyplácela svým zaměstnancům dosavadní služební požitky.

Nárok obecního zaměstnance na pětatřicetiletou služební dobu nebyl dotčen § 19 zákona a bylo mu tuto výhodu přiznati při vyměření pensijní základny.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, Rv II 642/26.)

Žalobce byl u žalované obce Slezské Ostravy nejprve strážníkem a později podúředníkem v činné službě a sloužil obci 26 let 9 měsíců, nastoupiv službu dne 1. listopadu 1898. Usnesením obecního zastupitelstva ze dne 31. května 1925 dala žalovaná obec žalobce dnem 1. srpna 1925 pro stálé ochuravění na trvalý odpočinek. Současně byla žalobci vyměřena pense 11.503 Kč 68 h ročně. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované obci, by byla uznána povinnou uznati, že žalobci přísluší roční pense 12.931 Kč 04 h, a platiti mu tuto zvýšenou pensi. Žalobní žádost odůvodňoval žalobce takto: Podle stanov a kolektivní smlouvy, jakož i podle usnesení obecního výboru náleží žalobci započítati do pense tato léta: Dobu skutečně odslouženou od 1. listopadu 1898 do 1. srpna 1925, tedy 26 let 9 měsíců, válečná léta podle usnesení obecního výboru ze dne 28. listopadu 1918 4 léta, vojenská léta podle usnesení správní komise ze dne 25. listopadu 1921 3 léta, celkem tedy 33 let 9 měsíců. Podle tohoto počtu let, jakož i podle kolektivní smlouvy a stanov má žalobce nárok na 97.6% pense z pensijní základny. Pro vypočítání pense dlužno vzíti za základ tyto částky: Základní plat 8.580 Kč 50% místního přídavku určeného pro Prahu 1.230 Kč, 2 kvinkvenálky 980 Kč, celkem 10.790 Kč. Z tohoto peníze sluší žalobci do pense započítati jako pensijní požitky 97.6%, což činí 10.531 Kč 04 h, k tomu drahotní přídavek 2.400 Kč, celkem 12.931 Kč 04 h, ročně o 1.427 Kč 36 h více, než obec započítala. Pro ces ní soud prvé stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: První soud zjistil, že žalovaná obec platovou restrikcí na základě § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. neprovedla. Zjistil to svědky Eduardem S-em a Františkem J-em, kteří potvrdili, že obec vyplácela svým podúředníkům plat bez jakéhokoliv omezení. Soud prvé stolice